

הסבר במילים שלי	דברי המהר"ל
	אל יקבל אונאה בעצמו לומר, כי יש לו מעלתו האחרונה בפעל, ויחשב בנפשו: 'שלום יהיה לי אף אם אני יושב בטל מבלי עמל כללי'
	העליונים שלמותם בפעל ואינם צריכים להוציא שלמותם אל הפעל, והתחתונים, זולת האדם, אין להם גם כן יציאה אל הפעל, כי מה שנבראו, עליו אין השתנות ויציאה לפעל בהם. אך האדם הוא בכח ויוצא אל הפעל.
	שיקרא האדם ביחוד בשם אדם על שם שנברא מן האדמה... כי האדמה היא מיחדת בזה שהיא בכח ויש בה יציאה לפעל של כל הדברים אשר יוצאים ממנה צמחים ואילנות ושאר כל הדברים והיא בכח לכל זה, וזהו ענין האדם שהוא בכח ויוצא שלמותו אל הפעל
	והבהמה נקראת בשם בהמה על ב"ה מ"ה. רצה לומר כי שלמות דבר שנברא עליו נמצא בה אף על גב שאינו שלמות גמור, מכל מקום דבר זה נמצא עמה וזהו בה מה, כי דבר מה נמצא עמה.
	אל תטעה בדברים אלו לשלל השלמות ממי שאי אפשר לו שיוציא שלמותו אל הפעל, אשר הלך לעולמו קודם שהוציא שלמות שלו אל הפעל, אין אנו שוללים העולם הבא ממנו כלל, אם יש בו הכנה אל השלמות ומת שאנוס היה שלא הוציא שלמות שלו לפעל.
	כי האדם נברא לעמל, שאין לו שביתה והשלמה כלל ועם שהוא יוצא אל הפעל נשאר עוד תמיד בכח.
	האדם כל זמן היותו מחבר עם החמר אינו בשלמות בפעל עד אשר הוא נפרד מן החמר ואז נמצא בפעל.
	אמר רבי לוי: משל לעירוני שהיה נשוי בת מלכים, אף על פי שמאכילה כל מעדני מלך, אינו יוצא חובתו. למה? שהיא בת מלכים. כך כל מה שיפעל האדם עם נפשו אינו יוצא ידי חובתו. למה? לפי שהיא מלמעלה.
	וכל דבר שהוא חסר משתוקק אל השלמה, והתורה והמצוה הם השלמה אל הנפש ובשביל כך משתוקקת הנפש אל התורה ואל המצוות לצאת אל הפעל ולהיות משלם.

המהר"ל עוסק בדבריו במלאכים, בני אדם, בהמות ובאדמה. חלקי את המושגים הללו לשתי קבוצות והסברי את המאפיין כל קבוצה, לאור דבריו.

